

คำยืมภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

โดย

ครูสุริย์ ทนคง

สาเหตุที่ภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนในภาษาไทย

การติดต่อสัมพันธ์กันทำให้ภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทย ด้วยสาเหตุหลายประการ พอสรุปได้ดังนี้

๑. อิทธิพลด้านภูมิศาสตร์ มีอาณาเขตใกล้เคียง ติดต่อกัน เช่น ภาษาเขมร ภาษาพม่า ภาษาจีน ภาษาชวา-มลายู
๒. อิทธิพลทางด้านการค้า เช่น ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส
๓. อิทธิพลด้านวัฒนธรรมและศาสนา เช่น ศิลปะ วรรณคดี ศาสนาพุทธ
๔. อิทธิพลด้านการศึกษา การศึกษาต่อในต่างประเทศ
๕. อิทธิพลด้านความเจริญทางเทคโนโลยีและการเผยแพร่ข่าวสาร

อิทธิพลของภาษาต่างประเทศที่มีต่อภาษาไทย

๑. ทำให้คำภาษาไทยมีหลายพยางค์
๒. ทำให้คำไทยมีเสียงควบกล้ำมากขึ้นและเพิ่มเสียงควบกล้ำ ที่ไม่มีในภาษาไทยอีกด้วย
๓. ทำให้คำไทยมีตัวสะกดเพิ่มขึ้น
๔. ทำให้ภาษาไทยมีคำศัพท์เพิ่มมากขึ้น สามารถเลือกใช้ ให้เหมาะสมกับโอกาสและความต้องการได้ เช่น

มีคำที่มีความหมายเดียวกันให้เลือกใช้ เช่น

น้ำ

- ชล อุทก วารี ธาร ชโลทร

ผู้หญิง

- อิตถี สตรี นารี กัลยา สุนดา สมร วนิดา

พระอาทิตย์

- สุริยา สุริยัน รพี รวิ ภากร

ดอกไม้

- มาลี บุปผา บุษบา บุหงา โกสุม

มีคำแจกแจงความหมายได้ละเอียดลออแตกต่างกันเช่น

ที่อยู่อาศัย - อาคาร คฤหาสน์ นิเวศน์ วิมาน ปราสาท

มีคำที่ใช้แสดงถึงฐานะหรือระดับของบุคคล เช่น

ผ้า - สามี สวามี พระสวามี ภัสดา

เมีย - ภรรยา ภริยา ซายา มเหสี

นอน - นิตรา บรรทม ไสยาสน์

มีคำเรียกสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ และสิ่งที่ไม่มีการใช้เรียก เช่น คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต เทคโนโลยี โทรเลข อังโหล่ โทรศัพท์ มรสุม ประชาธิปไตย โลกาภิวัตน์ ไอศกรีม

มีคำภาษาต่างประเทศบางคำนำไปใช้เป็นราชาศัพท์ เช่น เสด็จ บรรทม เสวย โปรดเกล้า กระหม่อม

วิธีการนำคำต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทย

๑. ใช้ตามคำเดิมของภาษาที่ยืมมา

ภาษา	คำเดิม	ไทยนำมาใช้	ความหมาย
เขมร	แข	แข	ดวงเดือน
	กังวล	กังวล	เกี่ยวข้อง, ห่วงใย
บาลี, สันสกฤต	วาโย	วาโย	ลม
	นานาจิตตัง	นานาจิตตัง	ต่างจิตต่างใจ
อังกฤษ	กรัม	กรัม	หน่วยวัดน้ำหนักอย่างหนึ่ง
	อเมริกา	อเมริกา	ชื่อประเทศ
จีน	แปะชะ	แป๊ะชะ	ชื่ออาหารชนิดหนึ่ง

๒. เปลี่ยนตัวสะกดให้ผิดไปจากเดิม

ภาษา	คำเดิม	ไทยนำมาใช้	ความหมาย
เขมร	จัส	จัด	แก่, เข้ม, เต็มที่, กล้า
	เผอิล	เผอิญ	จำเพาะเป็น
บาลี, สันสกฤต	วุตมิ	วุฒิ	ภูมิรู้
อังกฤษ	พาวนด์	ปอนด์	มาตราตวงวัดอย่างหนึ่ง

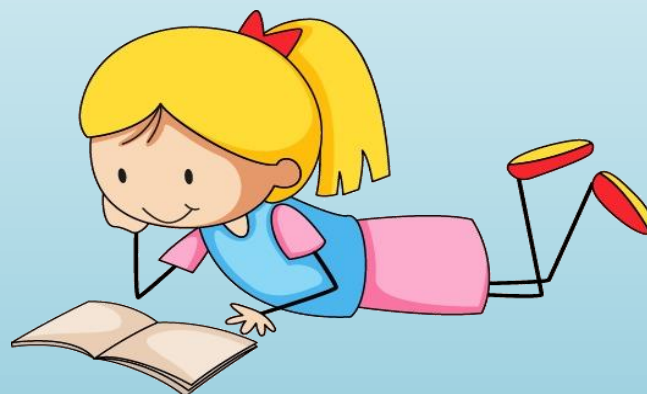
๓. เปลี่ยนรูปและเสียงให้ผิดไปจากเดิม

ภาษา	คำเดิม	ไทยนำมาใช้
จีน	เล่งซึ้ง	ล้งถึง, ซึ้ง
	ฮวงโล้ว	ฮวงโล่
เขมร	กระเบย	กระป๋อ

๔. ตัดคำให้มีเสียงสั้นลง

ภาษา	คำเดิม	ไทยนำมาใช้
เขมร	จัญเจิม	เจิม
	กำจรวจ	จรวด,กรวด
บาลี,สันสกฤต	อุโบสถ	โบสถ์
	อักษิณิ	อักษิ

๕. แปลงสระและพยัญชนะให้ผิดไปจากเดิม

ภาษา	คำเดิม	ไทยนำมาใช้
เขมร	ผจง	ประจง, บรรจง
	สงแรก	สาแหรก
บาลี, สันสกฤต	ปัญจ	ปัญจะ, เบญจะ
	วชิระ	วิเชียร
	กীরติ	เกียรติ

๖. เปลี่ยนความหมายให้ผิดไปจากเดิม

ภาษา	ความหมายเดิม	ความหมายที่ไทยนำมาใช้
วิทถาร(บาลี)	งาม	นอกแบบ, มากเกินไป
อุตริ(บาลี)	ยิ่ง	นอกแบบ, นอกคอก
โมโห(บาลีสันสกฤต)	ความหลง, ความโง่เขลา	โกรธ
สมเพช(บาลีสันสกฤต)	ความสลด	สงสาร, ควรกรุณา

๗. บัญญัติเป็นศัพท์ใหม่

ภาษาเดิม	บัญญัติเป็น	ภาษาเดิม
Activity	กิจกรรม(บาสี,ลั่นสกกฤต)	Activity
Electricity	ไฟฟ้า(ไทย+ไทย)	Electricity
Light - year	ปีแสง (ไทย+ไทย)	Light - year
Allergy	ภูมิแพ้ (บาสี+ไทย)	Allergy

ลักษณะของคำที่มาจากภาษาสันสกฤต

คำที่มาจากภาษาสันสกฤต มีข้อสังเกตดังนี้

๑. สระในภาษาสันสกฤตมี ๑๔ ตัว คือ อะ อา อิ อี อุ อู เอ โอ ไอ เอา ฤ ฦ ฦ ภา

๒. พยัญชนะในภาษาสันสกฤตมี ๓๕ ตัว คือ

แถว บรรค	แถวที่ ๑	แถวที่ ๒	แถวที่ ๓	แถวที่ ๔	แถวที่ ๕
บรรค ก	ก	ข	ค	ฌ	ง
บรรค จ	จ	ฉ	ช	ฌ	ญ
บรรค ฎ	ฎ	ฐ	ฑ	ฒ	ณ
บรรค ต	ต	ถ	ท	ธ	น
บรรค ป	ป	ผ	พ	ภ	ม
เศขบรรค	ย ร ล ว ศ ษ ส ห พ (อัง)				

๓. ภาษาสันสกฤตมีการสะกดคำไม่แน่นอน พยัญชนะตัวใดจะเป็นตัวสะกดและตัวใดจะเป็นตัวตามก็ได้ เช่น อัคนี พณัส ปรัชญา ลัปดาห์

๔. คำสันสกฤตใช้ ท ในขณะที่ภาษาบาลีใช้ พ เช่น จุทา กริทา

๕. คำสันสกฤตใช้ ศ ข เช่นคำว่า ศีรষะ ศาล อภิเชก

๖. คำสันสกฤตใช้ ถ ฎ ไอ เอา เช่นคำว่า ถุทธิ ฎา ไมตรี เสาร์

๗. คำสันสกฤตใช้ รร (ร หัน) เช่นคำว่า กรรม ธรรม สวรรค์ อัศจรรย์

คำสันสกฤตใช้ คำควบกล้ำ เช่นคำว่า จักร สมัคร เพชร มิตรสมุทร อินทร์ ทรัพย์
หมายเหตุ คำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤต จะไม่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีไม้ไต่คู้กำกับ
ยกเว้น เลห์ ฟ่าห์ กระปี เทห์ พุทโธ ซึ่งเราเติมรูปวรรณยุกต์ขึ้นภายหลัง

เปรียบเทียบคำบาลีและสันสกฤต

คำบาลี	คำสันสกฤต
๑. สระมี ๘ ตัว คือ อะ อา อี อี อุ อุ เอ โอ	๑. สระในภาษาสันสกฤตมี ๑๔ ตัว คือ อะ อา อี อี อุ อุ เอ โอ ไอ เอา ฤ ฤา ฦ ฦา
๒. พยัญชนะมี ๓๓ ตัว	๒. พยัญชนะมี ๓๕ ตัว เพิ่ม ศ ษ
๓. มีหลักการสะกดตายตัว	๓. หลักการสะกดไม่ตายตัว
๔. นิยมใช้ พ	๔. นิยมใช้ ท
๕. นิยมใช้ ริ	๕. นิยมใช้ รร

ลักษณะของคำที่มาจากภาษาเขมร

คำที่มาจากภาษาเขมร มีข้อสังเกตดังนี้

๑. คำที่มาจากภาษาเขมรไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ ยกเว้น เสน่ง เขม่า
๒. คำที่มาจากภาษาเขมรมักใช้อักษรควบกล้ำ และใช้อักษรนำ อักษรตาม เช่น จหน้า โตนด จนาก ขย่ำ ขจี ถวาย เสวย เฉนียน เสด็จ ขนง
๓. คำสองพยางค์ที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า ก่า คำ จำ ดำ ต่า ทำ มักเป็นคำแผลงที่มาจากภาษาเขมร เช่น กำนัล ก่าเหิด ก่าหนด คำนับ คำรบ จำหน่าย จำแนก ชำรุด ชำนาญ ดำรง ดำเนิน ดำริ ตำรา ตำรวจ ทำนบ ทำเนียบ

๔. คำที่ขึ้นต้นด้วย บัง บั่น บรร มักจะมาจากภาษาเขมร

บัง เช่น บังเอิญ บังเกิด บังควร บังคับ บังอาจ

บั่น เช่น บั่นเทิง บั่นไต่ บั่นทีก บั่นดาล

บำ เช่น บำเพ็ญ บำบัด บำบวง

บรร เช่น บรรทม บรรทุก บรรทัด บรรจง บรรสาน บรรจบ บรรเจิด

บรรจุ

๕. มักแผลงคำได้ เช่น

- ข แผลงเป็น กระ เช่น ขดาน เป็น กระดาน , ขจอก เป็น กระจอก
- ผ แผลงเป็น ประ เช่น ผสม เป็น ประสม , ผจัญ เป็น ประจัญ
- ประ แผลงเป็น บรร เช่น ประทม เป็น บรรทม , ประจุ เป็น บรรจุ ,

ประจง เป็น บรรจง

๖. คำเขมรนิยมใช้ จ ญ ร ล เป็นตัวสะกด

จ สะกด อาจ เสร็จ ตรวจ

ญ สะกด เจริญ เชิญ เพ็ญ

ร สะกด ขจร เติร (เดิน)

ล สะกด ถกล ถวิล ฝาล ตำบล

การยืมคำภาษาเขมรมาใช้ในภาษาไทย

๑. ยืมมาใช้โดยตรง เช่น กระดาน กระต๋อม กะทิ บัง โปรด ผกา เป็นต้น
๒. ยืมเอาคำที่แผลงแล้วมาใช้ เช่น กังวล บำบัด แผนก ผจญ
๓. ยืมทั้งคำเดิมและคำที่แผลงแล้วมาใช้ เช่น เกิด-กำเนิด ขลัง-กำลัง
เดิน-ดำเนิน ตรา-ตำรา บวช-ผนวช
๔. ใช้เป็นคำสามัญทั่วไป เช่น ขนุน เจริญ ฉงน ถนอม สงบ เป็นต้น
๕. ใช้เป็นคำในวรรณคดี เช่น ขจี เชวง เมิล สด่า สลา เป็นต้น
๖. ใช้เป็นคำราชาศัพท์ เช่น เหนาย ตรัส ทูล บรรทม เสวย เป็นต้น
๗. นำมาใช้ทั้งเป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

ลักษณะของคำที่มาจากภาษาจีน

ภาษาจีนและภาษาไทยคล้ายคลึงกันมาก จะสังเกตได้ดังนี้

๑. มีลักษณะเป็นคำโดด เช่น ตื่อ(หมู) เจี้ยะ(กิน) พะ(ดี) เป็นต้น
๒. คำบางคำมีสำเนียงคล้ายคลึงกัน เช่น

จีน	ไทย
ชา	สาม
สี่	สี่
ลก	หก
ก๊าว	เก้า

๓. มีเสียงเป็นเสียงดนตรี คือ มีเสียงวรรณยุกต์ คำที่มีระดับเสียงต่างกันมีความหมายต่างกัน เช่น

แก้ว	แปลว่า	หมา
ก้าว	แปลว่า	แก้ว
ก้าว	แปลว่า	ลิง

๔. มีการเรียงประโยคเช่นเดียวกับไทย คือ ประธาน กริยาและกรรม เช่น

ไทย	จีน
ฉันดีเธอ	อ้าวพะลือ
ฉินกินข้าว	อ้าวเจียะปิง

๕. มีคำลักษณนามเหมือนภาษาไทย เช่น

नोंนึ่ง	แปลว่า	สองคน
ซาเลียบ	แปลว่า	สามลูก
ซาก่อ	แปลว่า	สามอัน

ลักษณะของคำที่มาจากภาษาอังกฤษ

การยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทย

๑. การทับศัพท์ โดยการถ่ายเสียงและถอดตัวอักษร คำยืมจากภาษาอังกฤษ โดยวิธีการทับศัพท์ มีจำนวนมาก คำบางคำราชบัณฑิตยสถานได้บัญญัติศัพท์เป็นคำไทยแล้ว แต่คนไทยนิยมใช้คำทับศัพท์มากกว่า เพราะเข้าใจง่าย สื่อสารได้ชัดเจน เช่น

คำภาษาอังกฤษ	คำทับศัพท์
game	เกม
graph	กราฟ
cartoon	การ์ตูน
clinic	คลินิก
quota	โควตา
dinosaur	ไดโนเสาร์
technology	เทคโนโลยี

๒. การบัญญัติศัพท์ เป็นวิธีการยืมคำ โดยรับเอาเฉพาะความคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นมาแล้ว สร้างคำขึ้นใหม่ ซึ่งมีเสียงแตกต่างไปจากคำเดิม โดยเฉพาะศัพท์ทางวิชาการจะใช้วิธีการนี้มาก ผู้ที่มีหน้าที่บัญญัติศัพท์ภาษาไทยแทนคำภาษาอังกฤษ คือ ราชบัณฑิตยสถาน เช่น

คำภาษาอังกฤษ	คำบัญญัติศัพท์
airport	สนามบิน
globalization	โลกาภิวัตน์
science	วิทยาศาสตร์
telephone	โทรศัพท์
reform	ปฏิรูป

๓. การแปลศัพท์ วิธีการนี้จะต้องใช้วิธีการคิดแปลเป็นคำภาษาไทยให้มีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษ แล้วนำคำนั้นมาใช้สื่อสารในภาษาไทยต่อไป ดังตัวอย่างเช่น

blackboard

กระดานดำ

enjoy

สนุก

handbook

หนังสือคู่มือ

school

โรงเรียน

short story

เรื่องสั้น

ภาษาอังกฤษ จะสังเกตได้ดังนี้

๑. เป็นคำหลายพยางค์ คำที่มาจากภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มักเป็นคำหลายพยางค์ เมื่อไทยนำมาใช้จึงทำให้ภาษาไทยมีคำหลายพยางค์เพิ่มมากขึ้น เช่น ไวโอลิน , อิเล็กทรอนิกส์ , เทคโนโลยี แบตเตอรี่, คอมพิวเตอร์ เป็นต้น
๒. ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปทางไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำตามลักษณะไวยากรณ์ แต่เมื่อยืมเข้ามาใช้ในภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปไปตามลักษณะทางไวยากรณ์ ที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น คำนามมักเป็นรูปเอกพจน์ เช่น แอปเปิ้ล คำกริยามักเป็นรูปปัจจุบันกาล เช่น วอร์ม, ปรูฟ, ดริ๊อป

คนไทยใช้คำที่มาจากภาษาอังกฤษโดยไม่ได้คำนึงถึงชนิดและหน้าที่ของคำ
ในภาษาอังกฤษ เช่น

คำไทย	คำอังกฤษ
คอร์รัปชั่น (กริยา)	Corruption (นาม)
ช้อปปิ้ง (กริยา)	Shopping (นาม)
ไดเอ็ต (กริยา)	diet (นาม)

๓. การใช้เสียงพยัญชนะที่มีในระบบเสียงภาษาไทย

๓.๑ การปรับเสียงพยัญชนะต้นที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทยจะปรับมาใช้ในลักษณะที่ใกล้เคียงกันแทน

คำไทย	คำอังกฤษ
โชว์	show
เบนซิน	benzene
วิว	view
แยม, แจม	jam

๓.๒ การปรับเสียงพยัญชนะท้ายให้เข้ากับเสียงตัวสะกดแม่กบ, กน และกด ของไทย เช่น

golf ออกเสียงเป็น /ก๊อบ/

football ออกเสียงเป็น /ฟุตบ๊อน/

gas ออกเสียงเป็น /แก๊ด/

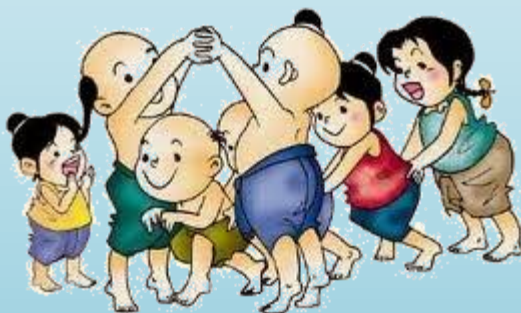
๓.๓ การตัดเสียงพยัญชนะตำแหน่งที่ ๑ ของเสียงพยัญชนะท้ายประสมออกใช้
เครื่องหมาย ทักหนามาตบรูปพยัญชนะที่ไม่ออกเสียงดังกล่าว เช่น

คำไทย	คำอังกฤษ
การ์ด	card
ฟาร์ม	farm
ชอล์ก	chalk
ฟิล์ม	film
ปาล์ม	palm

๓.๔ คำจำนวนมากเมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยที่ไม่เป็นทางการมักตัดพยางค์ออก

คำไทย	คำอังกฤษ
แอร์	air - condition
ไมค์	microphone
กิโล	kilogram
เบอร์	number

๔. การใช้เสียงพยัญชนะที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย

๔.๑ การเพิ่มเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /ทร-, พร- ,พล- , ฟร- , ดร- , บร- , บล-/

คำไทย	คำอังกฤษ
บล็อก	block
เบรก	brake
ดราฟต์	draft
แฟลช	flash
ฟรี	free
ทรัมเป็ต	trumpet
พลาสติก	plastic

๔.๒ การเพิ่มเสียงพยัญชนะท้าย /- f, -l , -s/ ในภาษาไทย เช่น

คำไทย	คำอังกฤษ
พัฟ	puff
สต๊าฟ	staff
แคปซูล	capsule
ดับเบิล	double
โบนัส	bonus
โฟกัส	focus
ออฟฟิศ	office

คำภาษาชวา-มลายูที่มีใช้ในภาษาไทย

ภาษาชวา ปัจจุบันเรียกว่าภาษาอินโดนีเซีย เป็นภาษาตระกูลคำติดต่อ ตระกูลเดียวกับภาษามลายู ภาษาชวาที่ไทยยืมมาใช้ส่วนมากเป็นภาษาเขียน ซึ่งรับมาจากวรรณคดีเรื่อง ดาหลังและอิเหนา เป็นส่วนใหญ่ ถ้อยคำภาษาเหล่านี้ใช้สื่อสารในวรรณคดี และในบทร้อยกรองต่าง ๆ มากกว่าคำที่นำมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

ภาษามลายูหรือภาษามาลเลย์ ปัจจุบันเรียกว่า ภาษามาลาเซีย เป็นภาษาคำติดต่อ อยู่ในตระกูลภาษาชวา-มลายู คำส่วนใหญ่จะมีสองพยางค์และสามพยางค์ เข้ามาปะปนในภาษาไทยเพราะมีเขตแดนติดต่อกัน จึงติดต่อสัมพันธ์กันทั้งทางด้านการค้าขาย ศาสนา วัฒนธรรม มาเป็นเวลานาน โดยเฉพาะจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ ยะลา สงขลา ปัตตานี นราธิวาส และสตูล ยังคงใช้ภาษามลายูสื่อสารในชีวิตประจำวันอยู่เป็นจำนวนมาก

การยืมคำภาษาชวา-มลายูมาใช้ในภาษาไทย

๑. ใช้ในการแต่งคำประพันธ์ เช่น บุหร่ง บุหลัน ระตู ปาหนัน ตูนาหงัน เป็นต้น

๒. ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น กัลปิงหา กุญแจ กระดังงา ช่าหริ่ม ประทัด

เป็นต้น

๓. นำมาใช้ในความหมายคงเดิม เช่น ทูเรียน น้อยหน้า บุหลัน เป็นต้น

๔. นำมาใช้ในความหมายแคบ-กว้าง เช่น

คำ	ความหมายเดิม	ไทยใช้ในความหมาย
กิดาหยัน	มหาดเล็ก	บริวาร ผู้รับใช้
จำปาตะ	ต้นไม้ชนิดหนึ่งชื่อขนุนชนิดหนึ่งยวง หนาสีเหลืองเจือแดงคล้ายดอกจำปา	ขนุน
บุหร่ง	นกยูง	นก

ตัวอย่างคำภาษาชวา-มลายูในภาษาไทย

กะพง กระจุด กะลาสี กะลุมพี ก๋ายาน ก๋ำป๋น กระจาหงั๋น (สวรรค์) กะละปังกา กระแซง
จับปิ้ง จำปาตะ ตลับ ทุเรียน บูดุ ปาเต๊ะ มังคุด สละ สลัก สลาตัน สลัด สุกหนี่ โสร่ง หนั้
ยะลา เบตง น้อยหน้า กริช กิดาหยั๋น (มหาดเล็ก) กุหนุง (เขาสูง) กุญแจการะบุหนิง
(ดอกแก้ว) กระดังงา อิเหนา อังกะลุง อลัญแดหวา (เทวดา) ตุนาหงั๋น (คู่หมั้น) ยีหว่า
(ดวงใจ) บุหร่ง (นกยูง) บุหลัน (ดวงจันทร์) บุหงา (ดอกไม้) อูรังอุตัง สะตาคัมมัน (สวน)
บุหงารำไป ปาหั่น (ดอกลำเจียก) รำมะนา การะบุหนิง (ดอกแก้ว) กิดาหยั๋น (มหาดเล็ก)
ซ่าโเบะ (ผ้าห่ม) ซ่าหริ่ม ดาหงั๋น (สงคราม) ปันหยี ปันเห่ง ประทัด บุษบาจินตรา (ดอก
พุทธรักษา) มาลาตี (ดอกมะลิ) มินตรา (ต้นกระถิน) มิรันตี (ดาวเรือง) สะการะตารา
(ดอกกรรณิการ) ต้นหยง (ดอกพิกุล) กาหลา (ชื่อดอกไม้) ประไหมสุหรี มะเดหวี ระตุ
(เจ้าเมือง)

คำภาษาอื่น ๆ ที่มีใช้ในภาษาไทย

ภาษาโปรตุเกส เช่น สบู่ กัมปะโด ปิ่นโต กะละแม กะละมัง จับปิ้ง เลหลัง
บาทหลวง ปัง ปิ่นโต เหยียน

ภาษาเปอร์เซีย เช่น กากี กาหลิบ กุหลาบ เกด (องุ่นแห้ง) เข้มخاب (ชื้อผ้า) คาราวาน
ชุกชี (ฐานพระประธาน) ตาด (ผ้าไหมปักเงินหรือทองแดง) ตรา (เครื่องหมาย) ตราชู
(เครื่องชั่ง) บัดกรี (เชื่อมโลหะ) ปสาน (ตลาด) ฝรั่ง (คำเรียกชาวยุโรป) ราชาวดี (พลอย
สีฟ้า) สุหร่าย (คนโทน้ำคอแคบ) องุ่น ลักหลาด ล่าน (ผ้าคลุมกายหรือหน้า) เยียรบับ
(ผ้าทอยกดอกเงินหรือทอง)

ภาษาอาหรับ เช่น กะลาลี การบูร กัณห์ยัน กะไหล่ ฝิ่น โก๋หร่าน

ภาษาทมิฬ เช่น กะไหล่ กุลี กานพลู กำมะหยี่ จงกลนี ตรียัมปวาย ตะกั่ว ปะวะหล่ำ
ยี่หระ สาเก อากาด กะละออม กะหรี (ชื่อแกงชนิดหนึ่ง)

ภาษาฝรั่งเศส เช่น กงสุล กรัม กาลิโน กาแฟ กาเฟอีน กีโยติน กิโลกรัม กิโลลิตร
ไก้เก้ เซมเปญ โซเฟอร์ คูปอง เปตอง ปาร์เกต์ คาเฟ่ ครัวซองท์ บุฟเฟต์ มองลิ
เออร์

ภาษาญี่ปุ่น เช่น เกอิชา กีโมนो คามิกาเซ่ คาราเต้ เคนโด ซามูไร ซูโม่ ซากุระ เทมปุระ
ฟูจิ สุกียากี้ ยูโด

ภาษาฮินดี เช่น อะไหล่ ปาทาน

ภาษาพม่า เช่น หม่อง กะปี ล่วย

ภาษามอญ เช่น มะ แม้ย เป็งมาง พลาย ประเคน

